

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 194 (XXXVIII) — Nr. 88

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 4 februarie 2026

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
	ACTE ALE BIROULUI PERMANENT AL CAMEREI DEPUTAȚILOR	
1.	— Decizie pentru modificarea anexei la Decizia Biroului permanent al Camerei Deputaților nr. 15/2025 privind aprobarea tarifelor pentru publicarea actelor în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII	2–3
	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
	Decizia nr. 485 din 21 octombrie 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 lit. c) și ale art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor	4–8

ACTE ALE BIROULUI PERMANENT AL CAMEREI DEPUTAȚILOR

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR

DECIZIE

**pentru modificarea anexei la Decizia Biroului permanent
al Camerei Deputaților nr. 15/2025 privind aprobarea tarifelor
pentru publicarea actelor în Monitorul Oficial al României,
părțile I-VII**

În temeiul art. 20 și 21 din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Biroul permanent al Camerei Deputaților adoptă prezenta decizie.

Articol unic. — (1) Anexa la Decizia Biroului Permanent al Camerei Deputaților nr. 15/2025 privind aprobarea tarifelor pentru publicarea actelor în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1019 din 4 noiembrie 2025, se modifică și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

(2) Prezenta decizie intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, și se aplică actelor publicate în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII, după data intrării în vigoare a acesteia.

Această decizie a fost adoptată de Biroul permanent al Camerei Deputaților în ședința din 2 februarie 2026.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
SORIN-MIHAI GRINDEANU

T A R I F E
pentru publicarea actelor în Monitorul Oficial al României, părțile I-VII

1. Monitorul Oficial al României, Partea I

1.1. Publicare acte în Monitorul Oficial al României, Partea I	182 lei/pagina de manuscris
1.2. Publicare acte în Monitorul Oficial al României, Partea I bis	6 lei/pagină

2. Monitorul Oficial al României, Partea I, în limba maghiară

2.1. Publicare acte	208 lei/pagina de manuscris
---------------------	-----------------------------

3. Monitorul Oficial al României, Partea a II-a

3.1. Publicarea actelor prevăzute la art. 6 din Legea nr. 202/1998 privind organizarea Monitorului Oficial al României, republicată, cu modificările și completările ulterioare	182 lei/pagina de manuscris
---	-----------------------------

4. Monitorul Oficial al României, Partea a III-a

4.1. Pierderi acte persoane juridice	28 lei
4.2. Pierderi acte persoane fizice, schimbări de nume	—
4.3. Acte ale instanțelor judecătorești a căror publicare este prevăzută de lege: a) citații emise de instanțele judecătorești; b) ordonanța judecătorească privind pierderea, sustragerea sau distrugerea cecului ca instrument de plată, a cambiei și a biletului la ordin; c) hotărârea instanței judecătorești rămasă definitivă, prin care se constată că proveniența bunurilor este justificată, respectiv că dobândirea unei cote-părți din avere sau a anumitor sume determinate nu are caracter justificat; d) alte acte procedurale a căror publicare este prevăzută de lege.	152 lei/pagina de manuscris
4.4. Hotărâri judecătorești care atestă calitatea de lucrător sau colaborator al Securității	
4.5. Concursuri prevăzute de lege	
4.6. Acte a căror publicare este prevăzută de lege: a) raportul periodic de activitate al autorităților publice în temeiul Legii nr. 544/2001 privind liberul acces la informațiile de interes public, cu modificările și completările ulterioare; b) raportul Consiliului Superior al Magistraturii și raportul privind starea justiției; c) bilanțuri de ocupare a forței de muncă pe județe și la nivel național; d) alte acte a căror publicare este prevăzută de lege.	

5. Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a

5.1. Publicarea actelor prevăzute de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările și completările ulterioare	152 lei/pagina de manuscris
5.2. Publicarea altor acte prevăzute de lege	

6. Monitorul Oficial al României, Partea a V-a

6.1. Publicarea contractului colectiv de muncă la nivel național și de ramură, a convențiilor și recomandărilor Organizației Internaționale a Muncii, precum și a altor acte stabilite prin dispoziții legale	152 lei/pagina de manuscris
---	-----------------------------

7. Monitorul Oficial al României, Partea a VI-a

7.1. Publicarea anunțurilor privind regimul contractelor de concesiune, închiriere, vânzare de bunuri proprietate publică și privată, prevăzute de lege	152 lei/pagina de manuscris
7.2. Publicarea anunțurilor privind regimul finanțărilor nerambursabile din fonduri publice alocate pentru activități nonprofit de interes general, prevăzute de lege	
7.3. Publicarea altor acte prevăzute de lege	

8. Monitorul Oficial al României, Partea a VII-a

8.1. Publicarea actelor prevăzute de Legea nr. 1/2005 privind organizarea și funcționarea cooperăției, republicată, cu modificările ulterioare	152 lei/pagina de manuscris
8.2. Publicarea altor acte prevăzute de lege	

NOTĂ:

Tarifele conțin TVA.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 485

din 21 octombrie 2025

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 lit. c) și ale art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor

Elena-Simina Tănăsescu	— președinte
Asztalos Csaba-Ferenc	— judecător
Mihai Busuioc	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dacian-Cosmin Dragoș	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Nelu Bocancia	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioana Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 lit. c) și ale art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor, excepție ridicată de Societatea SIF Metal — S.R.L. din Sebeș în Dosarul nr. 544/298/2020 al Judecătorei Sebeș și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 809D/2021.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, susținând că legiuitorul nu are obligația de a detalia exhaustiv fiecare dintre noțiunile utilizate, cu atât mai mult cu cât acestea aparțin unui domeniu tehnic în care evaluarea impactului se poate realiza prin intermediul specialiștilor și al autorităților competente, revenind judecătorului sarcina de a aprecia cu privire la aplicabilitatea acestor dispoziții legale, sintagma „afectare negativă” având un caracter general, fiind extrinsecă obiectului de reglementare. Susține că atât această noțiune, cât și cea care se referă la „zone de interes special” trebuie raportate și la legislația conexasă privind evaluarea impactului asupra mediului. De asemenea, arată că dispozițiile legale criticate nu instituie norme penale de incriminare, ci fac parte dintr-un cadru contravențional administrativ, în care standardele de claritate și previzibilitate ale normei se aplică raportat la scopul de protecție a mediului și la obligația de diligență care le este impusă celor care gestionează deșeurile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 118 din 16 februarie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 544/298/2020, **Judecătoria Sebeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 20 lit. c) și ale art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor**. Excepția a fost ridicată de Societatea SIF Metal — S.R.L. din Sebeș într-o cauză având ca obiect soluționarea plângerii formulate de aceasta împotriva

unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției emis de Garda Națională de Mediu, în temeiul dispozițiilor art. 22 alin. (1), ale art. 20 și ale art. 61 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 211/2011.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile art. 20 lit. c) din Legea nr. 211/2011 nu prevăd care sunt acțiunile care afectează un peisaj, care sunt criteriile în funcție de care se poate stabili dacă peisajul este afectat negativ, respectiv care sunt obligațiile persoanelor care intră în sfera de aplicare a dispozițiilor actului normativ.

6. Totodată, susține că nu există o definiție a sintagmei „zone de interes special” și că, în lipsa unei definiții legale, nu se poate stabili care sunt locurile protejate de prevederile legale criticate. În consecință, apreciază că dispozițiile art. 20 lit. c) din Legea nr. 211/2011 nu îndeplinesc condițiile de claritate și previzibilitate prevăzute de art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât nu stabilesc, în mod neechivoc, acțiunile sau omisiunile care angajează răspunderea contravențională.

7. Cu privire la art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011, se susține că textul de lege invocat nu stabilește în mod neechivoc acțiunile sau omisiunile care angajează răspunderea contravențională.

8. Se arată că în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului amenda contravențională este considerată amendă penală și procedura aplicării acesteia intră sub incidența art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Invocă, printre altele, considerente ale hotărârilor din 24 mai 2007, respectiv din 17 septembrie 2009, pronunțate în Cauza *Dragotoni* și *Militaru-Pidhorni împotriva României* și, respectiv, în Cauza *Scoppola împotriva Italiei* (nr. 2).

9. De asemenea, invocă jurisprudența Curții Constituționale cu privire la criteriile de claritate, precizie și previzibilitate pe care dispozițiile unui act normativ trebuie să le îndeplinească (Decizia nr. 30 din 27 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 16 februarie 2016, și Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012).

10. **Judecătoria Sebeș** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că sintagma „fără a afecta negativ peisajul” este suficient de clară și se referă la orice afectare a mediului înconjurător din punct de vedere estetic. Totodată, reține că afectarea peisajului este o consecință care se dorește a fi înlăturată prin politica de mediu reglementată prin textele legale în materie, acestea impunând operatorilor economici luarea tuturor măsurilor pentru ca activitatea lor să nu afecteze mediul din punct de vedere medical ori din punct de vedere vizual. Reține că norma este suficient de clară, fiind previzibil pentru orice persoană diligentă că depozitarea unei cantități de 80 de tone de deșeurii în aer liber,

la marginea oraşului, lângă locuinţele colective, afectează peisajul din zona respectivă.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat preşedinţilor celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului şi Avocatului Poporului, pentru a-şi exprima punctele de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate invocate.

12. **Preşedinţii celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul şi Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepţiei de neconstituţionalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispoziţiile legale criticate, raportate la prevederile Constituţiei, precum şi Legea nr. 47/1992, reţine următoarele:

13. Curtea Constituţională a fost legal sesizată şi este competentă, potrivit dispoziţiilor art. 146 lit. d) din Constituţie, precum şi ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 şi 29 din Legea nr. 47/1992, să soluţioneze excepţia de neconstituţionalitate.

14. **Obiectul excepţiei de neconstituţionalitate** îl constituie dispoziţiile art. 20 lit. c) şi ale art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011 privind regimul deşeurilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 220 din 28 martie 2014.

15. Ulterior sesizării Curţii Constituţionale, Legea nr. 211/2011 a fost abrogată prin art. 71 alin. (1) lit. a) din capitolul VII al Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 92/2021 privind regimul deşeurilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 820 din 26 august 2021.

16. Cu privire la o astfel de ipoteză, în acord cu jurisprudenţa sa, potrivit căreia sunt supuse controlului de constituţionalitate şi legile sau ordonanţele ori dispoziţiile din legi sau din ordonanţe ale căror efecte juridice continuă să se producă şi după ieşirea lor din vigoare (Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011), instanţa de control constituţional se va pronunţa asupra dispoziţiilor art. 20 lit. c) şi ale art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011 privind regimul deşeurilor, reglementarea în vigoare la data sesizării Curţii Constituţionale.

17. Textele de lege criticate au următorul conţinut:

— Art. 20 lit. c): „*Gestionarea deşeurilor trebuie să se realizeze fără a pune în pericol sănătatea umană şi fără a dăuna mediului, în special:*

(...) c) fără a afecta negativ peisajul sau zonele de interes special.”;

— Art. 22 alin. (1): „*(1) Producătorul de deşeuri sau, după caz, orice deţinător de deşeuri are obligaţia de a efectua operaţiunile de tratare în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1)–(3) şi art. 20 sau de a transfera aceste operaţiuni unui operator economic autorizat care desfăşoară activităţi de tratare a deşeurilor sau unui operator public ori privat de colectare a deşeurilor în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1)–(3) şi art. 20.*”

18. În susţinerea neconstituţionalităţii prevederilor legale criticate, autoarea excepţiei invocă atât dispoziţiile constituţionale ale art. 1 alin. (5) referitor la calitatea legii, cât şi dispoziţiile art. 7 privind principiul legalităţii incriminării şi a pedepsei din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale. Având în vedere jurisprudenţa Curţii Constituţionale şi a Curţii Europene a Drepturilor Omului referitoare la calificarea contravenţiei ca acuzaţie în materie penală (a se vedea în acest sens Decizia nr. 183 din 8 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 425 din

17 iunie 2003, respectiv Hotărârea din 8 iunie 1976, pronunţată în Cauza *Engel împotriva Olandei*, paragraful 82, Hotărârea din 25 august 1987, pronunţată în Cauza *Lutz împotriva Germaniei*, paragraful 52, Hotărârea din 21 februarie 1984, pronunţată în Cauza *Öztürk împotriva Germaniei*, paragraful 50, şi Decizia din 17 mai 2016, pronunţată în Cauza *Société Oxygène Plus împotriva Franţei*, paragraful 43), Curtea reţine ca normă de referinţă şi art. 23 alin. (12) din Constituţie privind legalitatea incriminării şi a pedepsei, astfel cum acestea se interpretează, în temeiul art. 20 referitor la tratatele internaţionale privind drepturile omului, şi prin prisma exigenţelor art. 7 din Convenţia pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale.

19. Examinând excepţia de neconstituţionalitate, în ceea ce priveşte dispoziţiile art. 20 lit. c) din Legea nr. 211/2011, Curtea reţine că autoarea critică sintagmele „fără a afecta negativ peisajul” şi „zone de interes special”, susţinând că dispoziţiile criticate nu reglementează o definiţie în acest sens, nu prevăd care sunt acţiunile care afectează un peisaj, care sunt criteriile în funcţie de care se poate stabili dacă peisajul este afectat negativ, respectiv care sunt obligaţiile operatorilor economici care intră în sfera de aplicare a dispoziţiilor criticate.

20. Cu privire la acest aspect, Curtea reţine că normele criticate transpun în legislaţia naţională dispoziţiile art. 13 lit. c) din Directiva 2008/98/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 19 noiembrie 2008 privind deşeurile şi de abrogare a anumitor directive, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 312 din 22 noiembrie 2008, potrivit căreia „statele membre adoptă măsurile necesare pentru a garanta că gestionarea deşeurilor se face fără a pune în pericol sănătatea şi fără a dăuna mediului, în special: (...) c) fără a afecta negativ peisajul sau zonele de interes special.”

21. Dintr-o perspectivă istorică, Curtea reţine că sintagmele criticate se regăsesc în dispoziţiile art. 5 alin. (1) lit. c) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 78/2000 privind regimul deşeurilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 283 din 22 iunie 2000, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 426/2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 25 iulie 2001, potrivit căreia „(1) Gestionarea deşeurilor are în vedere utilizarea proceselor şi a metodelor care nu pun în pericol sănătatea populaţiei şi a mediului, iar autorităţile competente autorizează şi controlează activităţile de valorificare şi eliminare a deşeurilor, urmărind ca acestea: (...) c) să nu afecteze peisajele sau zonele protejate.”

22. De asemenea, sintagmele criticate sunt prevăzute şi în cuprinsul dispoziţiilor art. I pct. 4 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 61/2006 pentru modificarea şi completarea Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 78/2000 privind regimul deşeurilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 19 septembrie 2006, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 27/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 38 din 18 ianuarie 2007, potrivit căreia „(1) Procesele şi metodele folosite pentru valorificarea sau eliminarea deşeurilor trebuie să nu pună în pericol sănătatea populaţiei şi a mediului şi în mod deosebit: (...) (c) să nu afecteze peisajele sau zonele protejate/zonele de interes special.”

23. Cadrul normativ în vigoare privind regimul deşeurilor foloseşte aceleaşi sintagme atunci când reglementează cu privire la gestionarea deşeurilor, în acest sens art. 21 lit. c) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 92/2021, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 17/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 21 din 9 ianuarie

2023, stabilind că „*Gestionarea deșeurilor trebuie să se realizeze fără a pune în pericol sănătatea populației și fără a dăuna mediului, în special: (...) c) fără a afecta negativ peisajul sau zonele de interes special.*”

24. În aceste condiții, în acord cu jurisprudența Curții Constituționale (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 489 din 30 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 29 august 2016, paragrafele 60-63), utilizarea constantă și uniformă a aceluiași termen în redactarea actelor normative este o garanție pentru realizarea coerenței legislative naționale, așa încât nu mai este necesară determinarea conceptuală și definirea acestor termeni, așadar interpretarea oficială, autentică, contextuală a noțiunilor cu conținut normativ identic reglementării anterioare. Mai mult, în acord cu considerentele deciziei precitate, Curtea reține că dreptul, ca operă a legiuitorului, nu poate fi exhaustiv, iar, dacă este lacunar, neclar, sistemul de drept îi recunoaște judecătorului competența de a tranșa ceea ce a scăpat atenției legiuitorului, printr-o interpretare judiciară, cauzală a normei. Sensul legii nu este dat pentru totdeauna în momentul creării ei, ci trebuie să se admită că adaptarea conținutului legii se face pe cale de interpretare — ca etapă a aplicării normei juridice în cazul concret. Curtea reține, de asemenea, că interpretarea autentică, legală poate constitui o premisă a bunei aplicări a normei juridice, prin faptul că dă o explicație corectă înțelesului, scopului și finalității acesteia, însă legiuitorul nu poate și nu trebuie să prevadă totul. În concret, Curtea apreciază că orice normă juridică ce urmează a fi aplicată pentru rezolvarea unui caz concret va fi interpretată de instanțele judecătorești (interpretare judiciară, cazuală) pentru a emite un act de aplicare legal.

25. Mai mult, Curtea observă că, potrivit art. 32 alin. (1) din Legea nr. 211/2011, toate unitățile sau întreprinderile care desfășoară activități de tratare a deșeurilor sunt obligate să obțină o autorizație/autorizație integrată de mediu emisă de către autoritățile competente pentru protecția mediului. Potrivit art. 32 alin. (3) din Legea nr. 211/2011, autorizația/autorizația integrată de mediu se emite și se revizuieste în conformitate cu prevederile art. 16 alin. (2) și (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005 privind protecția mediului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1196 din 30 decembrie 2005, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 265/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 586 din 6 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare. În conformitate cu dispozițiile art. 2 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2005, prin „*autorizație de mediu*” se înțelege actul administrativ emis de autoritatea competentă pentru protecția mediului, prin care sunt stabilite condițiile și/sau parametrii de funcționare ai unei activități existente sau ai unei activități noi cu posibil impact semnificativ asupra mediului, obligatoriu la punerea în funcțiune.

26. În scopul îndeplinirii obiectivelor de protecție a mediului și a sănătății populației, dispozițiile Legii nr. 211/2011 impun operatorilor economici ca întreaga activitate a acestora de gestionare a deșeurilor să se desfășoare doar în condițiile expres reglementate de autorizația de mediu. Orice activități de gestionare a deșeurilor care nu se încadrează în limitele prevăzute de autorizația de funcționare sunt prezumate a afecta mediul înconjurător. Cu alte cuvinte, orice alte operațiuni neautorizate, deci nesupuse unui control al instituțiilor publice, au un potențial sancționator.

27. Așadar, obligația stabilită prin art. 20 lit. c) din Legea nr. 211/2011 privește unități/întreprinderi care au ca obiect de activitate gestionarea deșeurilor cu titlu profesional.

28. De altfel, rațiunea adoptării actului normativ nu este aceea de a reglementa un set de conduite care afectează negativ peisajele sau de a defini și de a delimita zonele de interes special din punctul de vedere al gestionării deșeurilor, ci de a stabili, în temeiul art. 34 alin. (2) și al art. 35 alin. (2) din Constituție, măsurile necesare pentru protecția mediului și a sănătății populației, prin prevenirea sau reducerea efectelor adverse determinate de generarea și gestionarea deșeurilor și prin reducerea efectelor generale ale folosirii resurselor și creșterea eficienței folosirii acestora, fiind prevăzute drepturile și obligațiile operatorilor economici și ale autorităților publice în materia gestionării deșeurilor.

29. În consecință, motivele de neconstituționalitate potrivit cărora dispozițiile art. 20 lit. c) din Legea nr. 211/2011 nu îndeplinesc cerințele cu privire la calitatea legii și încalcă dispozițiile art. 23 alin. (12) din Constituție privind legalitatea incriminării și a pedepsei, astfel cum acestea se interpretează, în temeiul art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, și prin prisma exigențelor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sunt neîntemeiate.

30. Referitor la criticile privind dispozițiile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011, instanța de control constituțional a statuat, în jurisprudența sa, că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (a se vedea, în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006, Decizia nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, sau Decizia nr. 26 din 18 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 116 din 15 februarie 2012). În același sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66). De aceea, o lege îndeplinește condițiile calitative impuse atât de Constituție, cât și de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita.

31. Cu toate acestea, Curtea a reținut că, având în vedere principiul generalității legilor, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu trebuie să afecteze însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 903 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul

Oficial al României, Partea I, nr. 584 din 17 august 2010, și Decizia Curții Constituționale nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, precum și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cu privire la care se rețin, spre exemplu, Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 29, Hotărârea din 25 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Wingrove împotriva Regatului Unit*, paragraful 40, Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 55, Hotărârea din 9 noiembrie 2006, pronunțată în Cauza *Leempoel & S.A. ED. Ciné Revue împotriva Belgiei*, paragraful 59).

32. Aplicând considerentele de principiu anterior enunțate, prin prisma cerințelor de claritate și previzibilitate, la dispozițiile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011, Curtea reține că, potrivit art. 32 din Legea nr. 211/2011, autorizația/autorizația integrată de mediu trebuie să conțină cel puțin următoarele: tipurile și cantitățile de deșeuri care pot fi tratate; cerințele tehnice și de orice altă natură aplicabile amplasamentului în cauză pentru fiecare tip de operațiune autorizată; măsurile de siguranță și de prevenire care trebuie luate; metoda care trebuie aplicată pentru fiecare tip de operațiune; monitorizarea și controlul operațiunilor, după caz; măsurile de închidere și de întreținere ulterioară, după caz; tipurile și cantitățile de deșeuri și produse care rezultă din instalație și codurile operațiilor de tratare. De asemenea, legea specială în materia regimului deșeurilor prevede că persoanele juridice care dețin autorizație/autorizație integrată de mediu au obligația să desemneze o persoană, din rândul angajaților proprii, care să urmărească și să asigure îndeplinirea obligațiilor prevăzute de lege sau să delege această obligație unei terțe persoane, iar aceste din urmă persoane trebuie să fie instruite în domeniul gestiunii deșeurilor, inclusiv a deșeurilor periculoase, ca urmare a absolvirii unor cursuri de specialitate [art. 22 alin. (3) și (4) din Legea nr. 211/2011]. Mai mult, legea reglementează, în mod expres, obligațiile operatorilor economici autorizați din punctul de vedere al protecției mediului pentru activitatea de eliminare a deșeurilor, respectiv: să asigure eliminarea în totalitate a deșeurilor care le sunt încredințate; să folosească cele mai bune tehnici disponibile și care nu implică costuri excesive pentru eliminarea deșeurilor; să amplaseze și să amenajeze instalația de eliminare a deșeurilor într-un spațiu și în condiții stabilite de autoritățile teritoriale pentru protecția mediului competente; să introducă în instalația de eliminare numai deșeurile menționate în autorizația emisă de autoritățile competente și să respecte tehnologia de eliminare aprobată de acestea [art. 19 alin. (2) din Legea nr. 211/2011]. Atât producătorul sau, după caz, orice deținător de deșeuri, cât și operatorul economic autorizat care desfășoară activități de tratare a deșeurilor sau operatorul public ori privat de colectare a deșeurilor au obligația de a efectua operațiunile de tratare în conformitate cu prevederile art. 4 alin. (1)-(3) din lege, referitoare la ierarhia deșeurilor, și ale art. 20 din lege, care, printre altele, prevăd că gestionarea deșeurilor trebuie să se realizeze fără a pune în pericol sănătatea umană și fără a dăuna mediului, în special fără a genera riscuri pentru aer, apă, sol, faună sau floră; fără a crea disconfort din cauza zgomotului sau a mirosurilor; fără a afecta negativ peisajul sau zonele de interes special.

33. Curtea observă că autoarea excepției de neconstituționalitate este operator economic care desfășoară activități de gestionare a deșeurilor având autorizație/autorizație integrată de mediu emisă de către autoritățile competente pentru protecția mediului, în acord cu art. 32 din Legea nr. 211/2011. În aceste condiții,

Curtea constată că operatorii economici care desfășoară activități de gestionare a deșeurilor având autorizație/autorizație integrată de mediu emisă de către autoritățile competente pentru protecția mediului efectuează operațiunile specifice cu titlu profesional, potrivit reglementărilor în materie. În consecință, Curtea constată că motivele de neconstituționalitate potrivit cărora art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011 nu îndeplinește cerințele cu privire la calitatea legii, și anume claritatea, precizia și previzibilitatea, întrucât legiuitorul nu stabilește care sunt acțiunile sau inacțiunile care angajează răspunderea contravențională în desfășurarea activităților de gestionare a deșeurilor, ceea ce ar avea drept consecință faptul că destinatarii normei nu și-ar putea conforma conduita prescripțiilor acesteia, este neîntemeiată.

34. Dată fiind multitudinea consecințelor pe care le produce activitatea de gestionare a deșeurilor asupra mediului înconjurător și, implicit, asupra populației, este firesc ca normele în această materie să fie caracterizate de un anumit grad de generalitate, tocmai pentru a putea reglementa cât mai multe conduite din sfera obligațiilor agenților economici care au ca obiect de activitate gestionarea deșeurilor.

35. De altfel, politica de mediu transpusă în dispozițiile Legii nr. 211/2011 are în vedere prevenirea sau reducerea efectelor generale determinate de generarea și gestionarea deșeurilor prin instituirea unor obligații în sarcina operatorilor economici de a lua toate măsurile pentru ca activitatea lor să nu afecteze mediul înconjurător.

36. În acest sens, în jurisprudența sa, Curtea a reținut că în cadrul operatorilor economici care desfășoară activități de colectare și depozitare a deșeurilor având autorizație/autorizație integrată de mediu emisă de către autoritățile competente pentru protecția mediului activează persoane avizate și diligente, instruite în domeniul gestiunii deșeurilor, inclusiv a deșeurilor periculoase. Totodată, operatorul autorizat are obligația ca, pe durata deținerii autorizației, să rămână la curent cu normele legale în materie cât privește procedurile specifice de colectare și depozitare a deșeurilor (Decizia nr. 122 din 21 martie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 629 din 10 iulie 2023, paragraful 22, precum și, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 154 din 24 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 450 din 16 iunie 2016, paragraful 18, Decizia nr. 140 din 14 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 13 iulie 2017, paragraful 17, Decizia nr. 340 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 696 din 29 august 2017, paragraful 19, și Decizia nr. 86 din 16 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 501 din 13 mai 2021, paragraful 17).

37. Curtea reamintește că instanța de la Strasbourg a statuat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35, Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată

în Cauza *Dragotoni* și *Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi — S.R.L. și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

38. În concluzie, având în vedere cele reținute anterior, Curtea constată că prevederile art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011 îndeplinesc condițiile de claritate și previzibilitate, fiind redactate cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită destinatarilor săi — profesioniști în materie (operatori economici), care, la nevoie, pot apela la consultanță de

specialitate — să își conformeze conduita, astfel încât nu aduc nicio atingere prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind calitatea legii și nici dispozițiilor art. 23 alin. (12) din Constituție privind legalitatea incriminării și a pedepsei, astfel cum acestea se interpretează, în temeiul art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, și prin prisma exigențelor art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale sunt neîntemeiate.

39. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea SIF Metal — S.R.L. din Sebeș în Dosarul nr. 544/298/2020 al Judecătoriei Sebeș și constată că dispozițiile art. 20 lit. c) și ale art. 22 alin. (1) din Legea nr. 211/2011 privind regimul deșeurilor sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sebeș și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 octombrie 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

Magistrat-asistent,
Nelu Bocancia

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

